

Minu raamatukogu

Väiksenä oli mul kokkupuude raamatukoguga igapäevaselt, veetsin seal aega kahe parima sõbraga arvutimängu „AZ“ mängides. See oli tõesti äge periood minu elus, sest alati koolis juba lootsin, et tunnid saavad kiiremini läbi ning ma saan joostes minna raamatukokku. Kuid selle juures ma pikemalt ei peatu ning jutustan oma kõige värskemast kogemusest raamatukogus.

Õppides 10.M klassis sain ma võimaluse osaleda omaloomingukonkursil „Minu Haapsalu“, esitasin konkursile kolm haikut ja need tulid täitsa hästi välja. Autasustamine viidi läbi Haapsalu Kultuurimajas Lääne Maakonna Keskraamatukogus.

Kui tähtis päev kätte jõudis, sõitsin autasustamisele. Mulle meeldib oma aega planeerida, jõudsin kultuurimajja umbes kakskümmend minutit varem. Aega sisustasime sõbraga, kellega koos me sinna läksime, jutustades. Autasustamise alguseni jäi umbes kümme minutit, kui hakkasime aru saama, et meil kui maapoistel pole õrna aimugi, kuhu me minema peame. Aga mis meil üle jäi, pidime hakkama tervet hoonet üle vaatama.

Kõigepealt sattusime väga valedele radadele, mis viisid meid raamatukogu arhiivi ehk keldrisse, kus oli külm ning kus huugasid maja ventilaatorid. Meie kui tugevad maapoised ei langenud kaotuse ohvriks ning otsisime suure entusiasmi edasi.

Järgmisena sattusime raamatukogu allolevasse ruumi, sinna me kauaks ei jäänud, sest sealt aitas meil raamatukogu leida kohalik. Oligi probleem lahendatud. Kuid kus sa sellega. Võhm oli väljas ja peas tiirlesid mõtted, et nüüd tekitame veel piinliku olukorra, jäädes üritusele hiljaks, sest lõppude lõpuks ei olnud me veel lugemissaali üles leidnud. Suundusime oma algsesse punkti ning püüdsime rahunedes ringi vaadata ning viidet otsida. Paarkümmend sekundit ringi vaadates leidis sõber „majaplaani“, lähenesin sellele ning puhkesin kõvasti naerma, sest majaplaani asemele näitas sõber näpuga evakuatsiooniplaani peale.

Kogu selle humoorika juhtumi juures on asjaolu, et viide „LUGEMISRUUM“ oli meil terve aja nina all, nimelt ukse peal! Suure ohkamisega vedasime end lugemisruumi. Eelnevatest naermistest ning maja peal totralt kiirsammuga ringi liikudes oli võhm väljas. Olime jõudnud sihtpunkti, kus meid võeti soojalt vastu ning juhutati riidenagide poole. Ürituseni jäid loetud minutid. Autasustamine oli väga sisukas: esialgu rääkis meile raamatukogu juhataja paar lauset raamatukogu ajaloost ning seal toimunud üritusest.

Kõige meeldejäävam oli Aidi Valliku ja Adam Culleni ägedad lood, jutud ja salmid, mida ilmekalt ette loeti. Autorid rääkisid kirjutamisest, Haapsalust, kirjanikuks olemisest, oma Haapsalu kirjutistest.

Varasemat kogemust haikude kirjutamisel mul ei olnud, seega võitu ja preemiaid mina ei oodanud. Kuid läks teisiti ning Cullen ja Vallik valisid mind välja kui ühe parima Haapsalu haiku kirjutaja (4+6+4 silpi).

Ma ei oleks kunagi uskunud, et raamatukogu võib pakkuda säärast meeleliigutust, see on väga äge! Üritus jääb alati minu südamesse ning proovin ka meelde jätta emotsioonid, mida ma seal tundsin, ja inimesed, kellega kohtusin.

Alati raamatukokku astudes valdavad mind nüüd teistsugused tunded. Raamatukogu on koht, kus olen kohtunud ägedate inimestega, saanud tunnustust. Loodan selliseid kohtumisi veel kogeda.

Rageri Keelus

Läänemaa Ühisgümnaasium

10. klass